

CAN YOU ANSWER THESE QUESTIONS?

1. Explain the connection between Shmuel HaNavi and Korach and his rebellion
2. In what way was Shmuel the greatest of all of the Shoftim (Judges)?
3. Why did Eli suspect Hanna of being a drunkard? Didn't he know the *halacha* that when one prays, one is supposed to do so quietly?
4. How many children did Penina have? What happened to them?
5. What were the names of Shmuel's sons?

This and much more will be addressed in the fifth lecture of this series:

**"The End of an Era:
Samuel the Prophet (*Shmuel HaNavi*), the Last of the Judges".**

To derive maximum benefit from this lecture, keep these questions in mind as you listen to the lecture and read through the outline. Go back to these questions once again at the end of the lecture and see how well you answer them.

PLEASE NOTE: This outline and source book were designed as a powerful tool to help you appreciate and understand the basis of Jewish History. Although the lectures can be listened to without the use of the outline, we advise you to read the outline to enhance your comprehension. Use it, as well, as a handy reference guide and for quick review.

**This lecture is dedicated to the merit and honor
of the Newman Family**

THE EPIC OF THE ETERNAL PEOPLE
Presented by Rabbi Shmuel Irons

Series XVI Lecture #5

THE END OF AN ERA:
SAMUEL THE PROPHET (*SHMUEL HANAVI*), THE LAST OF THE JUDGES

I. The Birth and Growth of Samuel

A.

אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: אין צדיק נפטר מן העולם עד שנברא צדיק כמותו, שנאמר (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש עד שלא כבתה שמשו של עלי זרחה שמשו של שמואל הרמתי. יומא לה:

R. Hiyya b. Abba said in the name of R. Yohanan: No righteous man dies out of this world, before another, like himself, is created, as it is said, (Ecclesiastes 1:5) “The sun arises, and the sun sets,” before the sun of Eli set, the sun of Shmuel of Ramathaim rose. **Yoma 38b**

B.

זרע ששקול כשני אנשים, ומאן אינון משה ואהרן, שנאמר: (תהלים צ"ט) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו. ברכות לא:

Seed (referring to Shmuel) that will be equal to two men, namely, Moses and Aaron, as it says (Psalms 99:6), “Moses and Aaron among His priests and Samuel among them that call upon His name, [and He answered them].” **Berachos 31b**

C.

וקרח שפקח היה מה ראה לשטות הזה אלא עינו הטעתו ראה שלשלת גדולה עומדת הימנו שמואל ששקול כמשה ואהרן שנא' (תהלים צט) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו עשרים וארבעה משמרות עומדות מבני בניו שכולם מתנבאים ברוה"ק (ד"ה א כה) כל אלה בנים להימן אמר אפשר הגדולה הזו עתידה לעמוד ממני ואני אדום ולא ראה יפה לפי שבניו עשו תשובה ועומדין מהן. מדרש במדבר רבה יח:ח

Since Korach was an intelligent man, what led him (lit. what did he see) to this idiocy? [The answer is that] his psychic vision (lit. eye) was the cause of his error. He saw a great dynasty issuing forth from him that included Shmuel, a man who was the equal of Moshe and Aaron, as it says ((Psalms 99:6), “Moses and Aaron among His priests and Samuel among them that call upon His name.” [In addition,] twenty four *mishmaros* (groups who served in the Temple) were descended from him and they all prophecied through the Holy Spirit, as it says (Chronicles I 25:5), “All these were the sons of Heman, the king’s seer.” Korach said [to himself,] “How is it possible that such greatness is destined to arise from me, and I shall sit still?” However, he didn’t see the complete picture, i.e. his sons repented [and were not killed together with the rest of the rebels]. Those descendants of his that he saw in the vision, issued forth from them. **Medrash BaMidbar Rabbah 18:8**

D.

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן הַרְמָתִים צוֹפִים מֵהַר אֶפְרַיִם וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶּן יִרְחָם בֶּן אֱלִיהוּא בֶּן תְּחוּוֹ בֶּן צוּף אֶפְרַתִּי: וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם אַחַת חַנָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית פְּנִנָּה וַיְהִי לַפְּנִנָּה יְלָדִים וּלְחַנָּה אֵין יְלָדִים: וְעָלָה הָאִישׁ הַהוּא מְעִירוֹ מִיָּמִים | יְמִימָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת וּלְזַבַּח לַד' - צְ-בָאוֹת בְּשִׁלֹּה וְשֵׁם שְׁנֵי בָנָי עָלֵי חַפְנֵי וּפְנִיחָס כְּהֻנִּים לַד': וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה וַנִּתֵּן לַפְּנִנָּה אֲשֶׁתּוֹ וּלְכָל בְּנֵיהָ וּבְנוֹתֶיהָ מְנוֹת: וּלְחַנָּה יָתֵן מְנָה אַחַת אֶפְסִים כִּי אֵת חַנָּה אָהַב וְד' סֹגֵר רַחֲמָה: וְכַעֲסָתָה צָרְתָה גַם כַּעֵס בַּעֲבוּר הִרְעַמָּה כִּי סֹגֵר ד' בְּעַד רַחֲמָה: וְכֵן יַעֲשֶׂה שָׁנָה בְּשָׁנָה מִדֵּי עֲלֹתָהּ בְּבֵית ד' כֵּן תִּכְעַסְנָה וְתִבְכֶּה וְלֹא תֹאכַל: וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה אִשָּׁה חַנָּה לָמָּה תִּבְכִּי וְלָמָּה לֹא תֹאכְלִי וְלָמָּה יָרַע לְבַבְךָ הַלּוֹא אֲנֹכִי טוֹב לָךְ מֵעֲשָׂרָה בָּנִים: שְׁמוּאֵל א א:א-ח

And there was a certain man of Ramathaim-Zophim, of Mount Ephraim, and his name was Elkanah, the son of Jeroham, the son of Elihu, the son of Tohu, the son of Zuph, an Ephrathite; And he had two wives; the name of the one was Hanna, and the name of the other Peninna; and Peninna had children, but Hanna had no children. And this man went out of his city yearly (or from holiday to holiday) to worship and to sacrifice to the L-rd of H-osts in Shiloh. - And the two sons of Eli, Hophni and Phinehas, the priests of the L-rd, were there. And when the time was that Elkanah offered, he gave to Peninna his wife, and to all her sons and her daughters, portions; But to Hanna he gave a (worthy) portion that caused her much conflict; for he loved Hanna; but the L-rd had closed her womb. And her adversary (Peninna) also provoked her bitterly, to irritate her, because the L-rd had closed her womb. And as he did so year by year, when she went up to the house of the L-rd, so she provoked her; therefore she wept, and did not eat. Then said Elkanah her husband to her, Hanna, why do you weep? and why do you not eat? and why is your heart grieved? am I not better to you than ten sons? **Samuel I 1:1-8**

(2) א"ר לוי: שטן ופנינה לשם שמים נתכוונו. שטן, כיון דחזיא להקדוש ברוך הוא דנטיה דעתיה בתר איוב, אמר: חס ושלום, מינשי ליה לרחמנותיה דאברהם פנינה, דכתיב: (שמואל א' א') וכעסתה צרתה גם כעס בעבור הרעימה. בבא בתרא טז.

R. Levi said: Both Satan and Peninah had a pious purpose [in acting as adversaries]. Satan, when he saw G-d inclined to favor Job said, "Far be it that G-d should forget the love of Abraham." Of Peninah it is written (Samuel I 1:6), "And her rival provoked her bitterly to irritate her [to prompt her to pray]." **Bava Basra 16a**

B.

(1) וַתִּקַּם חַנָּה אַחֲרַי אֹכְלָה בְּשִׁלֹּה וְאַחֲרַי שָׁתָה וְעָלִי הִפְחֵן יֹשֵׁב עַל הַפֶּסֶא עַל מְזוּזַת הַיִּכַּל ד': וְהָיָה מֵרַת נִפְשׁ וְתִתְפַּלֵּל עַל ד' וּבָכָה תִּבְכֶּה: וְתִדַּר נָדָר וְתֹאמַר ד' צְ-בָאוֹת אִם רָאָה תִּרְאָה | בְּעֵנֵי אֲמַתְךָ וּזְכַרְתָּנִי וְלֹא תִשְׁכַּח אֵת אֲמַתְךָ וְנִתְתָּה לְאֲמַתְךָ זָרַע אֲנָשִׁים וְנִתְתִּירוֹ לַד' כָּל יְמֵי חַיָּו וּמוֹרָה לֹא יַעֲלֶה עַל רֹאשׁוֹ: שְׁמוּאֵל א א:ט-יא

So Hanna rose up after they had eaten in Shiloh, and after they had drunk. And Eli the priest sat upon a seat by the gate post of the temple of the L-rd. And she was in bitterness of soul, and prayed to the L-rd, and wept bitterly. - And she vowed a vow, and said, O L-rd of H-sts, if You will indeed look on the affliction of your maidservant, and remember me, and not forget Your maidservant, but will give to Your maidservant a male child (lit, seed of men), then I will give him to the L-rd all the days of his life, and there shall no razor (fear) come upon his head. **Samuel I 1:9-11**

(2) אמר רבי אלעזר: מיום שברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, לא היה אדם שקראו להקדוש ברוך הוא צ-באות עד שבאתה חנה וקראתו צבאות אמרה חנה לפני הקדוש ברוך הוא: רבנו של עולם, מכל צבאי צבאות שבראך בעולמך קשה בעיניך שתתן לי בן אחד? משל למה הדבר דומה - למלך בשר ודם שעשה סעודה לעבדיו, בא עני אחד ועמד על הפתח, אמר להם: תנו לי פרוסה אחת ולא השגיחו עליו דחק ונכנס אצל המלך. אמר לו: אדוני המלך, מכל סעודה שעשית קשה בעיניך ליתן לי פרוסה אחת? ברכות לא:

And she vowed a vow and said, O L-rd of H-sts (Tzevo-os). R. Elazar said: From the day that G-d created His world there was no one who called the Holy One, blessed be He, Tzevo-os [hosts] until Hannah came and called Him Tzevo-os. Said Hannah before the Holy One, blessed be He: Sovereign of the Universe, of all the hosts of hosts that You have created in Your world, is it so hard in Your eyes to give me one son? A parable: To what is this matter like? To a king who made a feast for his servants, and a poor man came and stood by the door and said to them, Give me a small morsel, and no one took any notice of him, so he forced his way into the presence of the king and said to him, Your Majesty, out of all the feast which You have made, is it so hard in your eyes to give me a small morsel? **Berachos 31b**

(3) ונתתה לאמתך זרע אנשים, מאי זרע אנשים אמר רב: גברא בגוברין ושמואל אמר: זרע שמושח שני אנשים, ומאן אינון שאול ודוד ורבי יוחנן אמר: זרע ששקול כשני אנשים, ומאן אינון משה ואהרן, שנאמר: (תהלים צ"ט) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו ורבנן אמרי: זרע אנשים זרע שמובלע בין אנשים. כי אתא רב דימי, אמר: לא ארוך ולא גוץ, ולא קטן ולא אלם, ולא צחור ולא גיחור, ולא חכם ולא טפש. ברכות לא:

“But will give to your maidservant a male child (lit, seed of men).”. What is meant by “seed of men”? Rav said: A man among men (i.e. prominent); Shmuel said: Seed that will anoint two men, namely, Shaul and David; R. Yohanai said: Seed that will be equal to two men, namely, Moshe and Aaron, as it says (Psalms 99:6), “Moshe and Aaron among His priests and Shmuel among them that call upon His name;” the Rabbis say: Seed that will be merged among men. (i.e. inconspicuous) When R. Dimi came [from Palestine] he explained this to mean: Neither too tall nor too short, neither too thin nor too corpulent, neither too pale nor too red, neither overintelligent nor stupid. **Berachos 31b**

(4) נזיר היה שמואל, כדברי ר' נהוראי, שנא: (שמואל א' א) ומורה לא יעלה על ראשו, נאמר בשמשון (שופטים יג) ומורה ונאמר בשמואל ומורה, מה מורה האמורה בשמעון נזיר, אף מורה האמורה בשמואל נזיר. א"ר יוסי: והלא אין מורה אלא של בשר ודם א"ל רבי נהוראי, והלא כבר נאמר: (שמואל א' טז) ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני, שכבר היה עליו מורה של בשר ודם. נזיר טו.

Shmuel was a Nazirite in the opinion of R. Nehorai, as it says (Samuel I 1:11), “And no razor (*morah*) shall come upon his head.” It says in reference to Samson (Judges 13:5), “And no razor (*morah*) shall come upon his head,” and it says in reference to Shmuel, “And no razor (*morah*) shall come upon his head.” Just as in regards to Samson *morah* is referring to [the restrictions of a] Nazirite, so too in regards to Shmuel it is referring to [the restrictions of a] Nazirite. R. Yosei objected: The term, *morah*, is strictly referring to the fear (*moreh*) of a human being. R. Nehorai replied to him: But doesn't it also say (Samuel I 16:2), “How can I go? If Saul hears about it he will kill me!” This shows that he was in fact afraid of a human being. **Nazir 66a**

C.

(1) וְהָיָה כִּי הִרְבֵּתָה לְהִתְפַּלֵּל לְפָנַי ד' וְעָלִי שִׁמְרֵ אֶת פִּיהָ: וְחָנָה הִיא מְדַבֶּרֶת עַל לִבָּהּ רַק שְׁפָתֶיהָ נְעוּת וְקוֹלָהּ לֹא יִשְׁמַע וַיַּחֲשֹׁבָה עָלַי לְשִׁכְרָה: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עָלִי עַד מָתַי תִּשְׁתַּכְרִין הֲסִירִי אֶת יַיִןךָ מֵעֵלֶיךָ: וְתַעֲזֵן חָנָה וְתֹאמַר לֹא אֲדַנִּי אִשָּׁה קִשְׁת רֹחַ אֲנֹכִי וַיִּינֵן וְשִׁכַר לֹא שְׁתִּיתִי וְאֶשְׁפֹּךְ אֶת נַפְשִׁי לְפָנַי ד': אֵל תִּתֵּן אֶת אֲמַתְךָ לְפָנַי בַּת בְּלִיעֵל כִּי מְרֹב שִׁיחֵי וְכַעֲסֵי דְבִרְתֵי עַד הֵנָּה: וַיַּעֲזֵן עָלַי וַיֹּאמֶר לְכִי לְשָׁלוֹ וְאֶלֶי יִשְׂרָאֵל יִתֵּן אֶת שְׁלֹתְךָ אֲשֶׁר שְׁאַלְתָּ מֵעַמּוֹ: וְתֹאמַר תִּמְצָא שְׁפָחָתְךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ וְתִלְוֶךָ הָאִשָּׁה לְדִרְכָה וְתֹאכַל וּפְנֵיהָ לֹא הָיוּ לָהּ עוֹד: שְׁמוּאֵל א אֵיב-יח

And it came to pass, as she continued praying before the L-rd, that Eli observed her mouth. And Hanna spoke in (lit. on) her heart; only her lips moved, but her voice was not heard; therefore Eli thought that she was drunk. And Eli said to her, How long will you be drunk? Put away your wine from you. And Hanna answered and said, No, my lord, I am a woman of a sorrowful spirit; I have drunk neither wine nor strong drink, but have poured out my soul before the L-rd. Take not your maidservant for a worthless woman; for out of my great complaint and grief have I been speaking. Then Eli answered and said, Go in peace; and the G-d of Israel grant you the petition that you have asked of Him. And she said, Let your maidservant find grace in your sight. So the woman went her way, and ate, and her countenance was sad no more. **Samuel I 1:12-18**

(2) אמר רב המנונא: כמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהני קראי דחנה: (שמואל א' א') וחנה היא מדברת על לבה מכאן למתפלל צריך שיכוין לבו. רק שפתייה נעות מכאן למתפלל שיחתוך בשפתיו. וקולה לא ישמע מכאן, שאסור להגביה קולו בתפלתו. ויחשבה עלי לשכרה מכאן, ששכור אסור להתפלל, ויאמר אליה עלי עד מתי תשתכרין וגו' אמר רבי אלעזר: מכאן, לרואה בחברו דבר שאינו הגון צריך להוכיחו, ותען חנה ותאמר לא אדני אמר עולא ואיתימא רבי יוסי ברבי חנינא, אמרה ליה: לא אדון אתה בדבר זה, ולא רוח הקודש שורה עליך, שאתה חושדני בדבר זה. איכא דאמרי, הכי אמרה ליה: לא אדון אתה, לאו איכא שכינה ורוח הקודש גבך, שדנתני לכף חובה ולא דנתני לכף זכות, מי לא ידעת דאשה קשת רוח אנכי? ויין ושכר לא שתיתי אמר רבי אלעזר: מכאן, לנחשד בדבר שאין בו שצריך להודיעו. אל תתן את אמתך לפני בת בליעל אמר רבי אלעזר: מכאן, לשכור שמתפלל כאלו עובד עבודה זרה, כתיב הכא לפני בת בליעל, וכתוב התם (דברים י"ג) יצאו אנשים בני בליעל מקרבך, מה להלן עבודה זרה, אף כאן עבודה זרה. ויען עלי ויאמר לכי לשלו' אמר רבי אלעזר: מכאן, לחושד את חברו בדבר שאין בו שצריך לפייסו ולא עוד, אלא שצריך לברכו, שנאמר: וא-להי ישראל יתן את שלתך. . . . וחנה היא מדברת על לבה אמר רבי אלעזר משום רבי יוסי בן זמרא: על עסקי לבה. אמרה לפני: רבונו של עולם, כל מה שבראת באשה לא בראת דבר אחד לבטלה, עינים לראות, ואזנים לשמוע, חוטם להריח, פה לדבר, ידים לעשות בהם מלאכה, רגלים להלך בהן, דדים להניק בהן דדים הללו שנתת על לבי למה, לא להניק בהן? תן לי בן ואניק בהן. ברכות לא-לא:

R. Hamnuna said: How many most important laws can be derived from these verses relating to Hannah! "Now Hannah, she spoke in her heart": from this we learn that one who prays must direct his heart. "Only her lips moved": from this we learn that he who prays must frame the words distinctly with his lips. "But her voice could not be heard": from this, it is forbidden to raise one's voice in the Amidah. "Therefore Eli thought she had been drunken": from this, that a drunken person is forbidden to say the Amidah. "And Eli said to her, How long will you be drunk?, etc." R. Elazar said: From this we learn that one who sees in his neighbor something unseemly must reprove him. "And Hannah answered and said, 'No, my lord.'" Ulla, or as some say R. Yosei b. Hanina, said: She said to him: You are not a lord in this matter, nor does the

Holy Spirit rest upon you, because you have suspected me of this thing. Some say, She said to him: You are not [with the] L-rd, [meaning] that the Shechinah and the Holy spirit is not with you in that you judged me harshly and did not give me the benefit of the doubt. Don't you know that I am a woman of sorrowful spirit: I have drunk neither wine nor strong drink. - R. Elazar said: From this we learn that one who is suspected wrongfully must clear himself. "Take not your maidservant for a worthless woman (for a daughter of Belial);" a man who says the Amidah when drunk is like one who serves idols. It is written here, "Count not thy handmaid for a daughter of Belial," and it is written elsewhere (Deuteronomy 13:14), "Certain sons of Belial (wicked and unscrupulous people) have gone forth from the midst of thee." Just as there the term is used in connection with idolatry, so here. "Then Eli answered and said, 'Go in Peace'." R. Elazar said: From this we learn that one who suspects his neighbor of a fault which he has not committed must beg his pardon; and not only that, he must bless him, as it says, "And the G-d of Israel grant your petition." . . . "Now Hannah, she spoke in (lit. on) her heart." R. Elazar said in the name of R. Yosei b. Zimra: She spoke concerning her heart. She said before Him: Sovereign of the Universe, among all the things that You have created in a woman, You have not created one without a purpose, eyes to see, ears to hear, a nose to smell, a mouth to speak, hands to do work, legs to walk with, breasts to nurse. These breasts that You have put on my heart, are they not to nurse? Give me a son, so that I may suckle with them. **Berachos 31b**

3) ולמדו בזה הלכתא גברותא דאסור להתפלל בקול. וקשה הרי לא מצינו שאסור להתפלל בקול אלא ש"ע ולא שארי תפלות ובקשות. ומה זה שייך לתפלת חנה. ותו ק' וכי אפשר שלא ידע עלי הכה"ג זה הדין ובל"ס שהיה הדין מקובל מכבר ורק אנו למדים מקראי דחנה וא"כ מה זה תמה עליה. אלא כך הדבר דחנה באמת התפללה ש"ע והכי מבואר במדרש והובא בי"ש בתפלת חנה. ובאשר היה מיד אחרי אכלה ואחרי שתה לא הגיע עוד זמן תפלת הצבור במנחה קטנה ע"כ כסבור עלי שאינה מתפללת ש"ע אלא תפלה נחוצה לצורך שעה. וא"כ שפיר תמה בשתים. חדא על שהיא מארכת ומרבה דברים ולפני הקב"ה יש להיות דברים מעטים כמאמר הכתוב בקהלת על כן יהיו דברין מעטים. ושנית אמאי קולה לא ישמע. והשיבה כי מרוב שיחי וכעסי דברתי עד הנה. פי' שיחי הוא שמ"ע וכעסי הוא צרתי. ואמרה בלשון כעסי לרמז דמש"ה לא יכלה להמתין על תפלת הצבור שבעסה על פנינה הציקה להקדים תפלתה לשל צבור. ומש"ה דברתי עד הנה. העמק דבר, בראשית יח:כג

[Our Sages] derive from this incident important *halachos* (laws). [One of them is that it is] forbidden to pray in a loud voice. There is a difficulty with this as we only find such a prohibition in regards to regular prayer (*Shemonah Esreh*), but not in regards to other prayers and petitions. How can we derive this rule from the prayer of Hanna, [which was a spontaneous prayer]. In addition, how is it possible that Eli, the High Priest, didn't know this *halacha* (law)? Without a doubt, this law was already well accepted. The verses of Hanna [are merely] teaching us what was [already known to be the law (*halacha*)]. That being the case, why was Eli so surprised at her behavior? Rather, the following is the explanation: Hanna was actually praying the regular prayer (*Shemonah Esreh*). This is clear from the Medrash which is quoted by the Yalkut Shimoni in the section explaining the prayer of Hanna. But since this was after eating and drinking [of the late morning into the early afternoon], it was not yet time for *Mincha Ketana* (the afternoon prayer which is recited at the time of the offering of the daily afternoon sacrifice). Consequently, Eli assumed that she wasn't praying the regular prayer (*Shemonah Esreh*), but rather a special prayer regarding a pressing matter. If so, then Eli was surprised about two things. One, that she was taking a very long time praying, and prayers should be short, as the verse in Ecclesiastes (5:1) states, ". . . therefore let your words be few." Second of all, [he was

wondering] why her voice wasn't audible. She replied “. . . for out of my great complaint (*sichi* - also translated, “regular prayer”) and grief have I been speaking.” The translation of *sichi*, is actually “regular prayer (*Shemonah Esreh*)”. [The translation of] *kaasi* is, “my distress”. She expressed herself with the word, *kaasi* [which is normally translated, “my anger,”] in order to allude to the fact that she couldn't wait until the time of communal prayer, for her anger against Penina distressed her so that she felt that she had to pray immediately, before the time of communal prayers. “For that reason I spoke [to G-d] right now.” **Haamek Davar, Bereishis 18:23**

D.

וַיִּשְׁכְּמוּ בַבֶּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵי ד' וַיָּשָׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל בֵּיתָם הֲרַמְתָּה וַיִּדַע אֶלְקָנָה אֶת חֲנָה אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרָה ד':
וַיְהִי לְתַקְפוֹת הַיָּמִים וַתֵּהָר חֲנָה וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי מִד' שְׁאֵלְתִּיו: שְׁמוּאֵל אִישׁ-כ

And they rose up in the morning early, and worshipped (prostrated themselves) before the L-rd, and returned, and came to their house to Ramah; and Elkanah knew Hanna his wife; and the L-rd remembered her. And it came to pass, in due course, that Hanna conceived and bore a son, and called his name Samuel, saying, Because I have asked him from the L-rd. **Samuel I 1:19-20**

E.

(1) וַתַּעֲלֶהּ עִמָּה כְּאִשֶּׁר גָּמְלָתוּ בְּפָרִים שְׁלֹשָׁה וַאֲיִפָּה אַחַת קָמַח וְנִבֵּל יֵין וַתְּבַאֲהוּ בֵּית ד' שְׁלוֹ
וַהֲנַעַר נָעַר: וַיִּשְׁחֲטוּ אֶת הַפָּר וַיָּבִיאוּ אֶת הַנֶּעֶר אֶל עֲלִי: וַתֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי חַי נִפְשָׁךְ אֲדֹנָי אֲנִי הָאִשָּׁה
הַנִּצְּבָת עִמָּכָה בְּזֶה לְהַתְּפַלֵּל אֶל ד': אֶל הַנֶּעֶר הַזֶּה הַתְּפַלְלִיתִי וַיִּתֵּן ד' לִי אֶת שְׁאֵלְתִי אֲשֶׁר שְׁאֵלְתִי מֵעַמּוֹ:
וְגַם אֲנֹכִי הִשְׁאֵלְתִּהּ לִד' כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר הָיָה הוּא שְׁאוּל לִד' וַיִּשְׁתַּחֲוּ שָׁם לִד': שְׁמוּאֵל א אִכְד-כח

And when she had weaned him, she took him with her, with three bulls, and one ephah of flour, and a bottle of wine, and brought him to the house of the L-rd in Shiloh; and the child was young (was beginning to develop). And they slew a bull, and brought the child to Eli. And she said, Oh my lord, as your soul lives, my lord, I am the woman who stood by you here, praying to the L-rd. For this child I prayed; and the L-rd has granted me my petition which I asked of Him; Therefore also I have lent him to the L-rd; as long as he lives he shall be lent to the L-rd. And they worshipped (prostrated themselves to) the L-rd there. **Samuel I 1:24-28**

(2) אז יתחילו כחותיו הטבעיים והמוסריים להתעורר ולנעור ולצאת מן הכח אל הפעל, ועז"א
שהנער הזה נער, כוונתו שנעורו אז כבר כחות שכלו ומדותיו והתחיל להשכיל הגם שהיה גמול
מחלב (ומאד תסכים לזה קבלת חז"ל (ברכות דף לא:) שהורה אז הלכה בשחיתת הפר): מלבים, שם

It was then that his natural talents and latent spiritual powers began to develop and become evident. Regarding this does Scripture state, “and the child was beginning to develop,” i.e. his latent intellectual powers and noble character traits began to emerge, even though he had just become weaned from his mother's milk. - The wording of the verse lends much support to the words of our Sages (Berachos 31b) that it was at that time that he made a halachic ruling regarding the slaughter of the bull [that was just brought to the Sanctuary]. **Malbim, ibid.**

(3) אמר רבי אלעזר: שמואל מורה הלכה לפני רבו היה, שנאמר: וישחטו את הפר ויביאו את
הנער אל עלי, משום דוישחטו את הפר הביאו הנער אל עלי? אלא, אמר להן עלי: קראו כהן, ליתי
ולשחוט. חזנהו שמואל דהווי מהדרי בתר כהן למישחט, אמר להו: למה לכו לאהדורי בתר כהן
למישחט? שחיטה בזר כשרה אייתהו לקמיה דעלי, אמר ליה: מנא לך הא? אמר ליה: מי כתיב ושחט

הכהן? והקריבו הכהנים כתיב מקבלה ואילך מצות כהונה מכאן לשחיטה שכשרה בזר. אמר ליה: מימר שפיר קא אמרת, מיהו, מורה הלכה בפני רבך את וכל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה. אתיא חנה וקא צוחה קמיה: אני האשה הנצבת עמכה בזה וגו'. אמר לה: שבקי לי דאענשיה, ובעינא רחמי ויהיב לך רבא מיניה. אמרה ליה: אל הנער הזה התפללתי. ברכות לא:

R. Elazar said: Shmuel was guilty of giving a decision in the presence of his teacher; for it says (Samuel I 1:25), "And they slew a bull, and brought the child to Eli." What is the connection of the bull being slain, and the child being brought to Eli? What it means is this. Eli said to them: Call a priest and let him come and kill [the animal]. When Shmuel saw them looking for a priest to kill it, he said to them, Why do you go looking for a priest to kill it? The *shechitah* may be performed by a layman! They brought him to Eli, who asked him, How do you know this? He replied: Is it written, "The priest shall kill"? It is written (Leviticus 1:5), "The priests shall present [the blood]": the office of the priest begins with the receiving of the blood, which shows that *shechitah* may be performed by a layman. [Eli] said to him: You have spoken very well, but all the same you are guilty of giving a decision in the presence of your teacher, and whoever gives a decision in the presence of his teacher is liable to the death penalty. Thereupon Hannah came and cried before him: "I am the woman that stood by you here etc.." He said to her, "Let me punish him and I will pray to G-d and He will give you a better one than this." She then said to him, "For this child I prayed." **Berachos 31b**

F.

(1) ותתפלל חנה ותאמר על לבבי בד' רמה קרני בד' רחב פי על אויבי כי שמחתי בישועתך: אין קדוש כד' כי אין בלתך ואין צור כא-להינו: אל תרבו תדברו גבחה גבחה יצא עתק מפיהם כי א-ל דעות ד' ולו נתכנו עללות: קשת גברים חתים ונכשלים אזורו חיל: שבעים בלחם נשפרו ורעבים חדלו עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים אמלה: ד' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל: ד' מוריש ומעשיר משפיל אף מרומם: מקים מעפר דל מאשפת ירים אביון להושיב עם נדיבים וכסא כבוד ינחלם כי לד' מצקי ארץ וישת עליהם תבל: רגלי חסידיו ישמר ורשעים בחשך ידמו כי לא בלח יגבר איש: ד' יחתו מריביו עליו בשמים ירעם ד' ידין אפסי ארץ ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו: שמואל א ב-א-י

And Hanna prayed, and said, My heart rejoices in the L-rd, my horn is exalted in the L-rd; my mouth is enlarged over my enemies; because I rejoice in Your salvation. There is none holy as the L-rd; for there is none beside You; nor is there any rock like our G-d. Talk no more so very proudly; let not arrogance come out of your mouth; for the L-rd is a G-d of knowledge, and by Him actions are weighed. (*Talk no more that G-d is too lofty to supervise the goings on below or how can He gain new knowledge and how can He become personally involved when - (Malbim)*) The bows of the mighty men are broken, and those who stumbled are girded with strength. Those who were full have hired out themselves for bread; and those who were hungry ceased to hunger; the barren has born seven; and she who has many children has become wretched. The L-rd kills, and returns to life; He brings down to Sheol, and brings up. The L-rd makes poor, and makes rich; He brings low, and He lifts up. He raises up the poor from the dust, and lifts up the beggar from the dunghill, to set them among princes, and to make them inherit the throne of glory; for the pillars of the earth are the L-rd's, and He has set the world upon them. He will guard the feet of His pious ones, and the wicked shall be silent in darkness; for by strength shall no man prevail. The adversaries of the L-rd shall be broken to pieces; from heaven shall He thunder upon them; the L-rd shall judge the ends of the earth; and He shall give strength to His king, and exalt the horn of His anointed. **Samuel I 2:1-10**

G.

(1) ותתפלל חנה – בט' פסוקים הראשונים סדרה שבחו של מקום, ועקר תפלתה הוא הפסוק האחרון, וכמ"ש לעולם יסדר אדם שבחו של מקום ואח"כ יתפלל. . . ד' – עד עתה סדרה דברי שבח ותהלה בעניני השגחת ד', ובפסוק זה התפללה על הילד, וכמ"ש הרלב"ג שראתה ברוח קדשה כל אשר יעבור עליו והתפללה חמשה דברים, א) אתה ד'! – מבקשת אני יחתו מריביו – של שמואל, שהם הפלשתים, ב) עליו – ר"ל בעבורו בשמים ירעם – בעת נלחם בפלשתים, וכמ"ש (לקמן ז') וירעם ד' בקול גדול על פלשתים, ג) ד'! – מבקשת אני, ששמואל ידין אפסי ארץ – שיהיה שופט בכל ארץ ישראל, וכמ"ש ושפט את ישראל וסבב בית אל וכו'. ד) ויתן עז למלכו – עת ימליך את שאול על ישראל יתן ד' עז להמלך להושיע את ישראל, ה) וירם קרן משיחו – עת ימשח אח"כ את דוד בשמן המשחה ירים ד' קרנו, כמ"ש שם אצמיח קרן לדוד, הנה כללה בתפלתה רוב הדברים אשר קרו לשמואל, כמו שנתקיים באמת: מלבי"ם לשמואל א ב:א.

And Hanna prayed: She arranged the first nine verses as praise to Omnipresent which preceded her request which is the tenth verse, as our Sages said (Berachos 32a), "A person should always first recount the praise of the Holy One, blessed be He, and then pray." **The L-rd:** Up until now Hanna expressed words of praise regarding Divine Providence. In this last verse, she prayed on behalf of the child, as is stated in the commentary of Ralbag. She saw by the Holy Spirit within her all that would occur in his lifetime. They consist of five [major] events: 1) "L-rd, *his* (Shmuel's) adversaries shall be broken to pieces," which refers to the Philistines. 2) "From heaven shall He thunder *because of him*," which refers to his battle with the Philistines where it is stated (Samuel I 7:10), ". . . but the L-rd thundered with a great thunder on that day upon the Philistines, and confounded them; and they were defeated before Israel." 3) "L-rd," I beg of you that, "he (Shmuel) shall judge the ends of the earth," i.e. that he shall be the Judge over all of the land of Israel, as it says (ibid. 16), "And he went from year to year on a circuit to Beth-El, and Gilgal, and Mizpah, and judged Israel in all those places." 4) "He shall give strength to His king," refers to the time that he installed Shaul as king over Israel. May G-d give strength to the king to save Israel. 5) May He "exalt the horn of His anointed," refers to the time that Shmuel anointed David with the special anointing oil. The phrase, "exalt the horn of His anointed," parallels the verse (Psalms 132:17), "There I will make the horn of David to bud; I have prepared a lamp for My anointed." Behold, she included in her prayer most of what occurred to Shmuel, in the manner that it actually was fulfilled. **Malbim, Samuel I 2:1, 10**

(2) שבע נביאות מאן נינהו? שרה, מרים, דבורה, חנה, אביגיל, חולדה, ואסתר. . . חנה - דכתיב (שמואל א' ב') ותתפלל חנה ותאמר עלץ לבי בד' רמה קרני בד', רמה קרני ולא רמה פכי. דוד ושלמה שנמשחו בקרן נמשכה מלכותן, שאול ויהוא שנמשחו בפך לא נמשכה מלכותן. (שמואל א' ב') אין קדוש כד' כי אין בלתך, אמר רב יהודה בר מנשיא: אל תקרי בלתך אלא לבלותך. שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם מדת בשר ודם - מעשה ידיו מבלין אותו, אבל הקדוש ברוך הוא - מבלה מעשה ידיו. (שמואל א' ב') ואין צור כא-להינו אין צייר כא-להינו. אדם צר צורה על גבי הכותל ואינו יכול להטיל בה רוח ונשמה קרבים ובני מעים, אבל הקדוש ברוך הוא צר צורה בתוך צורה, ומטיל בה רוח ונשמה קרבים ובני מעים. מגילה יד.

Seven prophetesses. Who were they? Sarah, Miriam, Deborah, Hanna, Abigail, Hulda and Esther. . . . Hanna as it is written, "And Hanna prayed and said (Samuel I 2:1), "My heart rejoices in the L-rd, my horn is exalted in the L-rd;" [She said], "my horn is exalted," and not, "my cruse is exalted," thus implying that the royalty of [the hour of] David and Solomon, who were anointed from a horn, would be prolonged, but the royalty of [the house of] Saul and Jehu, who were anointed with a cruse, would not be prolonged. "There is none holy as the L-rd; for

there is none beside You." R. Yehudah b. Menashia said: Read not *biltecha*, - beside thee - but read *lebalothecha* - to outlast You. For the nature of the Holy One, blessed be He, is not like that of flesh and blood. It is the nature of flesh and blood to be outlasted by its works, but G-d outlasts His works. "Neither is there any rock [tzur] like our G-d." There is no artist [tzayyar] like our G-d. A man draws a figure on a wall, but is unable to endow it with breath and spirit, inward parts and intestines. But the Holy One, blessed be He, fashions a form within a form and endows it with breath and spirit, inward parts and intestines. **Megilah 14a**

H.

וַיֵּלֶךְ אֶלְקָנָה הַרְמְתָהּ עַל בֵּיתוֹ וְהִנְעֵר הָיָה מְשִׁרְתָּ אֶת ד' אֶת פָּנָיו עָלָיו הַכֹּהֵן: שְׂמוּאֵל א בִּיא

And Elkanah went to Ramah to his house. And the child ministered to the L-rd before Eli the priest. **Samuel I 2:11**

I.

(1) וְשְׂמוּאֵל מְשִׁרְתָּ אֶת פָּנָיו ד' נֶעַר חֲגוּר אֶפֹּד בָּד: וּמְעִיל קָטָן תַּעֲשֶׂה לּוֹ אִמּוֹ וְהִעֲלָתָה לּוֹ מִיָּמִים | יְמִימָה בְּעֹלוֹתָהּ אֶת אִשָּׁה לְזִבְחָ אֶת זִבְחַ הַיָּמִים: וּבִרְךָ עָלָיו אֶת אֶלְקָנָה וְאֶת אִשְׁתּוֹ וְאָמַר יְשֵׁם ד' לְךָ זֶרַע מִן הָאִשָּׁה הַזֹּאת תַּחַת הַשָּׂאֵלָה אֲשֶׁר שָׂאֵל לְד' וְהָלְכוּ לְמִקְמוֹ: כִּי פָקַד ד' אֶת חַנָּה וַתְּהַר וַתֵּלֶד שְׁלֹשָׁה בָנִים וְשִׁתִּי בָנוֹת וַיִּגְדֵּל הִנְעֵר שְׂמוּאֵל עִם ד': שְׂמוּאֵל א בִּיא-כא

And Samuel ministered before the L-rd, being a child, girded with a linen ephod. And his mother made him a little coat, and brought it to him from year to year, when she came up with her husband to offer the yearly (*yamim yamima*) sacrifice. And Eli blessed Elkanah and his wife, and said, The L-rd give you seed of this woman for the loan which is lent to the L-rd. And they went to their own home. And the L-rd visited Hanna, so that she conceived, and bore three sons and two daughters. And the child Samuel grew before the L-rd. **Samuel I 2:18-21**

(2) הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים אילו עשרה בנים של פנינה, לא עשה אלא כשבא לפקוד את חנה היתה חנה יולדת בן אחד ופנינה קוברת שני בנים, ילדה חנה ארבעה ופנינה קוברת שמונה, והיתה חנה מעוברת בן חמישי, ונתייראה פנינה שלא תקבור שני בניה שנשתיירו לה, מה עשתה פנינה, הלכה ובקשה מן חנה, אמרה לה בבקשה ממך נעניתי לך, יודעת אני שחטאתי לך אלא וותר לי כדי שיחיו שני בני שנשתיירו לי, באותה השעה נתפללה חנה לפני הקדוש ברוך הוא, אמרה לפניו וותר לה את שני בניה שיחיו, אמר לה הקדוש ברוך הוא חייך שהיו ראויים למות אלא הואיל שנתפללת עליהם שיחיו לשמך אני קורא אותם, לפיכך הוא אומר עד עקרה ילדה שבעה שנתחשבו לה שני בנים של פנינה. פסיקת רבתי פרשה מג

“... am I not better to you than ten sons?” This refers to the ten sons of Peninna. He didn't [punish her immediately.] When He came to remember Hanna, [however, as soon as] Hanna gave birth to one child, Peninna was burying two children. When Hanna was giving birth to her fourth, Peninna was burying her eighth. When Hanna was pregnant with her fifth child, Peninna was frightened that she may well bury the two remaining children of hers. What did Peninna do? She went and beseeched Hanna. She told her, “Please! I humbly [offer my apology]. I know I sinned against you. But despite that, [please] forgive me so that my remaining children will live.” The Holy One, blessed be He, said to [Hanna], “By your life, [those children] deserved to die. But since you prayed for them that they live, I will call them on your name. Therefore, it is stated (Samuel I 2:5), “... the barren has born seven; [and she who has many children has become wretched],” for the two children of Peninna were counted as her own. **Pesikta Rabbasi Parsha 43**

J.

וְהַנְעַר שְׁמוּאֵל הִלָּךְ וְגָדַל וְטוֹב גַּם עִם ד' וְגַם עִם אַנְשִׁים: שְׁמוּאֵל א ב:כו

And the child Samuel grew on, and was in favor both with the L-rd, and also with men. **Samuel I 2:26**

II. Samuel the Prophet - *Shmuel HaNavi*

A.

וְהַנְעַר שְׁמוּאֵל מְשֵׁרֵת אֶת ד' לְפָנָי עָלַי וּדְבַר ד' הָיָה יָקָר בְּיָמַימֵי הָהֵם אֵין חֲזוֹן נִפְרָץ: וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא וְעָלַי שָׁכַב בְּמִקְוֹמוֹ וְעֵינָיו הִחְלוּ כְהוֹת לֹא יוֹכֵל לִרְאוֹת: וְנָר אֶל-לֵהִים טָרַם יִכְבֶּה וּשְׁמוּאֵל שָׁכַב בְּהִיכַל ד' אֲשֶׁר שָׁם אַרְוֹן אֶל-לֵהִים: וַיִּקְרָא ד' אֶל שְׁמוּאֵל וַיֹּאמֶר הַנְּנִי: וַיִּרְץ אֶל-עָלַי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיֹּאמֶר לֹא קָרָאתִי שׁוֹב שָׁכַב וַיִּלָּךְ וַיִּשְׁכַּב: וַיִּסָּף ד' קָרָא עוֹד שְׁמוּאֵל וַיִּקָּם שְׁמוּאֵל וַיִּלָּךְ אֶל עָלַי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיֹּאמֶר לֹא קָרָאתִי שׁוֹב שָׁכַב: וַיִּסָּף ד' קָרָא שְׁמוּאֵל בְּשִׁלְשִׁית וַיִּקָּם וַיִּלָּךְ אֶל עָלַי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי כִי קָרָאתָ לִי וַיִּבֶן עָלַי כִּי ד' קָרָא לְנַעַר: וַיֹּאמֶר עָלַי לְשְׁמוּאֵל לָךְ שָׁכַב וְהָיָה אִם יִקְרָא אֵלַיךְ וְאָמַרְתָּ דְבַר ד' כִּי שָׁמַע עַבְדְּךָ וַיִּלָּךְ שְׁמוּאֵל וַיִּשְׁכַּב בְּמִקְוֹמוֹ: וַיָּבֵא ד' וַיִּתְיַצֵּב וַיִּקְרָא כַּפְעַם כַּפְעַם שְׁמוּאֵל | שְׁמוּאֵל וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל דְבַר כִּי שָׁמַע עַבְדְּךָ: וַיֹּאמֶר ד' אֶל שְׁמוּאֵל הִנֵּה אֲנִכִי עֹשֶׂה דְבַר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר כָּל שָׁמְעוֹ תִצְלִינָה שְׁתֵּי אַזְנוֹי: בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶל עָלַי אֶת כָּל אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי אֶל בֵּיתוֹ הִחַל וּכְלָה: וְהִגַּדְתִּי לוֹ כִּי שָׁפֹט אָנִי אֶת בֵּיתוֹ עַד עוֹלָם בְּעוֹן אֲשֶׁר יָדַע כִּי מְקַלְלִים לָהֶם בְּנֵיו וְלֹא כִהָּה בָּם: וְלָכֵן נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עָלַי אִם יִתְכַפֵּר עוֹן בֵּית עָלַי בְּזִבְחָ וּבְמִנְחָה עַד עוֹלָם: וַיִּשְׁכַּב שְׁמוּאֵל עַד הַבֹּקֶר וַיִּפְתַּח אֶת דְּלֹתוֹת בֵּית ד' וּשְׁמוּאֵל יָרָא מֵהַגִּיד אֶת הַמְרָאָה אֶל עָלַי: וַיִּקְרָא עָלַי אֶת שְׁמוּאֵל וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל בְּנִי וַיֹּאמֶר הַנְּנִי: וַיֹּאמֶר מָה הַדְּבַר אֲשֶׁר דְּבַר אֵלַיךְ אֶל נָא תִכְחַד מִמֶּנִּי כֹה יַעֲשֶׂה לָךְ אֶל-לֵהִים וְכֹה יוֹסִיף אִם תִּכְחַד מִמֶּנִּי דְבַר מִכָּל הַדְּבַר אֲשֶׁר דְּבַר אֵלַיךְ: וַיִּגֵּד לוֹ שְׁמוּאֵל אֶת כָּל הַדְּבָרִים וְלֹא כִחַד מִמֶּנּוּ וַיֹּאמֶר ד' הוּא הַטוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה: וַיִּגְדַּל שְׁמוּאֵל וְד' הָיָה עִמּוֹ וְלֹא הִפִּיל מִכָּל דְּבָרָיו אַרְצָה: וַיִּדַע כָּל יִשְׂרָאֵל מִדֵּן וְעַד בְּאֵר שָׁבַע כִּי נִאֶמַן שְׁמוּאֵל לְנַבִּיא לְד': וַיִּסָּף ד' לְהִרְאֶה בְשִׁלְהָ כִּי נִגְלָה ד' אֶל שְׁמוּאֵל בְּשִׁלּוֹ בְּדְבַר ד': שְׁמוּאֵל א ג:א-כא

And the child Samuel ministered to the L-rd before Eli. - And the word of the L-rd was rare in those days; there was no frequent vision. - And it came to pass at that time, when Eli was laid down in his place, and his eyes began to grow dim, that he could not see; And before the lamp of G-d had gone out in the temple of the L-rd, where the ark of G-d was, and Samuel was lying down to sleep; - That the L-rd called Samuel; and he answered, Here am I. And he ran to Eli, and said, Here am I; for you called me. And he said, I called not; lie down again. And he went and lay down. And the L-rd called again, Samuel. And Samuel arose and went to Eli, and said, Here am I; for you did call me. And he answered, I called not, my son; lie down again. And Samuel did not yet know the L-rd, nor was the word of the L-rd yet revealed to him. And the L-rd called Samuel again a third time. And he arose and went to Eli, and said, Here am I; for you did call me. And Eli understood that the L-rd had called the child. Therefore Eli said to Samuel, Go, lie down; and it shall be, if He calls you, that you shall say, Speak, L-rd; for Your servant hears. So Samuel went and lay down in his place. And the L-rd came, and stood, and called as at other times, Samuel, Samuel. Then Samuel answered, Speak; for Your servant is listening. And the L-rd said to Samuel, Behold, I will do a thing in Israel, at which both the ears of every one who hears it shall tingle. In that day I will perform against Eli all things which I have spoken concerning his house; when I begin, I will also make an end. For I have told him that I will judge his house forever for the iniquity which he knows; because his sons made themselves vile, and he restrained them not. And therefore I have sworn to the house of Eli, that the iniquity of Eli's

house shall not be purged with sacrifice nor offerings forever. And Samuel lay until the morning, and opened the doors of the house of the L-rd. And Samuel feared to tell Eli the vision. Then Eli called Samuel, and said, Samuel, my son. And he answered, Here am I. And he said, What is the thing that the L-rd has said to you? I beg you hide it not from me; G-d do so to you, and more also, if you hide any thing from me of all the things that He said to you. And Samuel told him everything, and hid nothing from him. And he said, It is the L-rd; let Him do what seems to Him good. And Samuel grew, and the L-rd was with him, and let none of his words fall to the ground. - And all Israel from Dan to Beersheba knew that Samuel was established as a prophet of the L-rd. - And the L-rd appeared again in Shiloh; - for the L-rd revealed himself to Samuel in Shiloh by the word of the L-rd. **Samuel I 3:1-21**

III. The Judge of Israel

A.

וַיָּבֹאוּ אַנְשֵׁי קִרְיַת יְעָרִים וַיַּעֲלוּ אֶת אֲרוֹן ד' וַיָּבֹאוּ אֹתוֹ אֶל בֵּית אַבִּינָדָב בְּגִבְעָה וְאֵת אֶלְעָזָר בְּנוֹ קִדְשׁוֹ לְשָׁמֵר אֶת אֲרוֹן ד': וַיְהִי מִיּוֹם שֶׁבַת הָאָרוֹן בְּקִרְיַת יְעָרִים וַיִּרְבוּ הַיָּמִים וַיְהִיו עֹשְׂרִים שָׁנָה וַיִּנְהַו כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי ד': וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִם בְּכֹל לְבַבְכֶם אַתֶּם שׁוֹבִים אֶל ד' הֲסִירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֹּכַח מִתּוֹכְכֶם וְהַעֲשִׂיתֶם וְהִכִּינוּ לְבַבְכֶם אֶל ד' וְעַבְדֶּהוּ לְבָדוֹ וַיִּצַּל אֶתְכֶם מִיַּד פְּלִשְׁתִּים: וַיִּסִּירוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַבַּעַלִּים וְאֵת הָעֲשֻׁתֹת וַיַּעֲבְדוּ אֶת ד' לְבָדוֹ: שְׁמוּאֵל ז:א-ד

And the men of Kiriath-Jearim came, and fetched the ark of the L-rd, and brought it to the house of Abinadab in the hill, and sanctified Eleazar his son to keep the ark of the L-rd. And it came to pass, while the ark remained in Kiriath-Jearim, that the time was long; for it was twenty years; and all the house of Israel lamented after the L-rd. And Samuel spoke to all the house of Israel, saying, If you return to the L-rd with all your hearts, then put away the strange gods and Ashtaroth from among you, and prepare your hearts to the L-rd, and serve Him only; and He will deliver you from the hand of the Philistines. Then the people of Israel did put away Baalim and Ashtaroth, and served the L-rd only. **Samuel I 7:1-4**

B.

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל קְבֹצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל הַמְצַפְתָּה וְאֶתְפַּלֵּל בְּעַדְכֶם אֶל ד': וַיִּקְבְּצוּ הַמְצַפְתָּה וַיִּשְׁאָבוּ מֵיִם וַיִּשְׁפְּכוּ | לְפָנָי ד' וַיִּצְוּמוּ בַיּוֹם הַהוּא וַיֹּאמְרוּ שֵׁם חֲטָאנוּ לַד' וַיִּשְׁפֹּט שְׁמוּאֵל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמְצַפָּה: שְׁמוּאֵל א ז:ה-ו

And Samuel said, Gather all Israel to Mizpah, and I will pray for you to the L-rd. And they gathered together to Mizpah, and drew water, and poured it out before the L-rd, and fasted on that day, and said there, We have sinned against the L-rd. - And Samuel judged the people of Israel in Mizpah. **Samuel I 7:5-6**

C.

וַיִּשְׁמְעוּ פְּלִשְׁתִּים כִּי הִתְקַבְּצוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל הַמְצַפְתָּה וַיַּעֲלוּ סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים אֶל יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ מַפְנֵי פְּלִשְׁתִּים: וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל שְׁמוּאֵל אֵל תַּחֲרַשׁ מִמֶּנּוּ מִזְעַק אֶל ד' א-לְהִינוּ וַיִּשְׁעֲנוּ מִיַּד פְּלִשְׁתִּים: וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל טֶלֶה חֶלֶב אֶחָד וַיַּעֲלֶהוּ עוֹלָה כָּלִיל לַד' וַיִּזְעַק שְׁמוּאֵל אֶל ד' בְּעַד יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲנֶהוּ ד': וַיְהִי שְׁמוּאֵל מַעֲלָה הָעוֹלָה וּפְלִשְׁתִּים נִגְשׁוּ לְמַלְחָמָה בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּרְעַם ד' | בְּקוֹל גְּדוֹל בַּיּוֹם הַהוּא עַל פְּלִשְׁתִּים וַיִּהְיֶם וַיִּנְגְּפוּ לְפָנָי יִשְׂרָאֵל: וַיִּצְאוּ אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל מִן הַמְצַפָּה וַיִּרְדְּפוּ אֶת פְּלִשְׁתִּים וַיִּכּוּם עַד מִתַּחַת לְבֵית כָּר: וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל אֶבֶן אַחַת וַיִּשֶׂם בֵּין הַמְצַפָּה וּבֵין הַשָּׁן וַיִּקְרָא אֶת שְׁמָהּ אֶבֶן הָעֶזֶר וַיֹּאמֶר עַד הִנֵּה עֶזְרָנוּ ד': וַיִּפְנְעוּ הַפְּלִשְׁתִּים וְלֹא יָסְפוּ עוֹד לָבוֹא בְּגְבוּל יִשְׂרָאֵל וְתָהִי יַד

ד' בַּפְּלִשְׁתִּים כָּל יְמֵי שְׁמוּאֵל: וַתִּשְׁבְּנָה הָעָרִים אֲשֶׁר לָקְחוּ פְּלִשְׁתִּים מֵאֵת יִשְׂרָאֵל | לְיִשְׂרָאֵל מֵעֶקְרוֹן
וְעַד גֵּת וְאֵת גְּבוּלֶן הִצִּיל יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים וַיְהִי שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל וּבֵין הָאֲמֹרִי: שְׁמוּאֵל א ז:ז-יד

And when the Philistines heard that the people of Israel were gathered together in Mizpah, the lords of the Philistines went up against Israel. And when the people of Israel heard it, they were afraid of the Philistines. And the people of Israel said to Samuel, Do not cease to cry to the L-rd our G-d for us, that He will save us out of the hand of the Philistines. And Samuel took a suckling lamb, and offered it for a burnt offering wholly unto the L-rd; and Samuel cried to the L-rd for Israel; and the L-rd heard him. And as Samuel was offering up the burnt offering, the Philistines drew near to battle against Israel; but the L-rd thundered with a great thunder on that day upon the Philistines, and confounded them; and they were defeated before Israel. And the men of Israel went out from Mizpah, and pursued the Philistines, and defeated them, until they came under Beth-Kar. Then Samuel took a stone, and set it between Mizpah and Shen, and called the name of it Eben-Haezer, saying, Hitherto has the L-rd helped us. So the Philistines were subdued, and they came no more into the border of Israel; and the hand of the L-rd was against the Philistines all the days of Samuel. And the cities which the Philistines had taken from Israel were restored to Israel, from Ekron to Gath; and Israel rescued its borders from the hands of the Philistines. And there was peace between Israel and the Amorites. **Samuel I 7:7-14**

D.

וַיִּשְׁפֹּט שְׁמוּאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל כָּל יְמֵי חַיָּיו: וְהָלַךְ מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה וְסָבַב בֵּית אֵל וְהַגְּלִיל וְהַמְצָפָה וְשֹׁפֵט
אֶת יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַמְּקוֹמוֹת הָאֵלֶּה: וַתִּשְׁבְּתוּ הָרַמְתָּה כִּי שָׁם בֵּיתוֹ וְשָׁם שֹׁפֵט אֶת יִשְׂרָאֵל וַיֵּבֶן שָׁם
מִזְבֵּחַ לַד': שְׁמוּאֵל א ז:טו-יז

And Samuel judged Israel all the days of his life. And he went from year to year on a circuit to Beth-El, and Gilgal, and Mizpah, and judged Israel in all those places. And his return was to Ramah; for there was his house; and there he judged Israel; and there he built an altar to the L-rd. **Samuel I 7:15-17**

E.

אמר אביי ואיתימא רבי יצחק: הרוצה להנות יהנה כאלישע, ושאינו רוצה להנות אל יהנה כשמואל
הרמתי שנאמר: (שמואל א' ז') ותשובתו הרמתה כי שם ביתו. ואמר רבי יוחנן: שכל מקום שהלך שם
ביתו עמו. ברכות י'

Abaye (or as some say, R. Yitzchak) said: If one wants to benefit from the hospitality of another, he may benefit, as Elisha did; (Kings II Chapter 4) and if he does not desire to benefit, he may refuse to do so, as Shmuel the Ramathite did, of whom we read (Samuel I 7:17), "And his return was to Ramah, for there was his house;" and R. Yohanan said: [This teaches that] wherever he traveled, his house was with him. **Berachos 10b**

IV. The End of an Era

A.

(1) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר זָקַן שְׁמוּאֵל וַיִּשְׂאֵם אֶת בָּנָיו שֹׁפְטִים לְיִשְׂרָאֵל: וַיְהִי שָׁם בְּנוֹ הַבְּכוֹר יוֹאֵל וְשָׁם
מִשְׁנֵהוּ אָבִיָּה שֹׁפְטִים בְּבֶאֱר שָׁבַע: וְלֹא הָלְכוּ בָנָיו בְּדַרְכָּיו וַיִּטּוּ אַחֲרֵי הַבָּצַע וַיִּקְחוּ שָׂחָד וַיִּטּוּ מִשְׁפָּט:
שְׁמוּאֵל א ז:א-ג

And it came to pass, when Samuel was old, that he made his sons judges over Israel. And the name of his firstborn was Joel; and the name of his second, Abijah; they were judges in Beersheba. And his sons walked not in his ways, but turned aside after unjust gain, and took bribes, and perverted judgment. **Samuel I 8:1-3**

(2) אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: כל האומר בני שמואל חטאו אינו אלא טועה, שנאמר (שמואל א' ח) ויהי כאשר זקן שמואל ולא הלכו בניו בדרכיו, בדרכיו הוא דלא הלכו - מיחטא נמי לא חטאו. אלא מה אני מקיים (שמואל א' ח) ויטו אחרי הבצע שלא עשו כמעשה אביהם, שהיה שמואל הצדיק מחזור בכל מקומות ישראל ודן אותם בעריהם, שנאמר (שמואל א' ז) והלך מדי שנה בשנה וסבב בית אל והגלגל והמצפה ושפט את ישראל. והם לא עשו כן, אלא ישבו בעריהם כדי להרבות שכר לחזניהן ולסופריהן. כתנאי ויטו אחרי הבצע, רבי מאיר אומר: חלקם שאלו בפיהם, רבי יהודה אומר: מלאי הטילו על בעלי בתים, רבי עקיבא אומר: קופה יתירה של מעשר נטלו בזרוע. רבי יוסי אומר: מתנות נטלו בזרוע. שבת נו.

R. Shmuel b. Nahmani said in R. Yonathan's name: Whoever maintains that Shmuel's sons sinned is merely erring. For it is said, "And it came to pass when Samuel was old, that his sons walked not in his ways:" thus, they [merely] walked not in his ways, yet they did not sin either. Then how do I fulfil, "they turned aside after unjust gain"? That means that they did not act like their father. For Shmuel, the righteous, used to travel to all the places of Israel and judge them in their towns, as it is said, "And he went from year to year in circuit to Beth-el, and Gilgal, and Mizpah; and he judged Israel." (Samuel I 7:16) But they did not act thus, but sat in their own towns, in order to increase the fees of their beadles and scribes. This is a controversy of Tannaim: "They turned aside after unjust gain" R. Meir said, [That means,] They openly demanded their portions. R. Yehudah said: They forced goods on private people (i.e. they forced others to sell merchandise on their behalf). R. Akiva said: They took an extra basket of tithes by force. R. Yosei said: They took the gifts by force (i.e. the shoulder, cheeks, and maw of animals, though they were not priests; or it refers to the Levitical dues, the first tithes to which they were entitled, their sin being that they used force - Rashi ibid.). **Shabbos 56a**

B.

וַיִּתְקַבְּצוּ כָּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּבֹאוּ אֶל שְׁמוּאֵל הַרְמַתָּה: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הִנֵּה אַתָּה זָקֵן וּבְנֶיךָ לֹא הִלְכוּ בְּדַרְכֶיךָ עִתָּה שִׁימָה לָנוּ מֶלֶךְ לְשִׁפְטָנוּ כְּכָל הַגּוֹיִם: וַיֵּרַע הַדָּבָר בְּעֵינֵי שְׁמוּאֵל כְּאֲשֶׁר אָמְרוּ תָּנָה לָנוּ מֶלֶךְ לְשִׁפְטָנוּ וַיִּתְפַּלֵּל שְׁמוּאֵל אֶל ד': וַיֹּאמֶר ד' אֶל שְׁמוּאֵל שְׁמַע בְּקוֹל הָעָם לְכָל אֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ כִּי לֹא אֶתְּךָ מֵאֲסוּ כִּי אֲתִי מֵאֲסוּ מִמֶּלֶךְ עָלֵיהֶם: כְּכָל הַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר עָשׂוּ מִיּוֹם הָעֲלִיתִי אֹתָם מִמִּצְרַיִם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיַּעֲזְבוּנִי וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים כִּן הָמָּה עֹשִׂים גַּם לָךְ: וְעַתָּה שְׁמַע בְּקוֹלָם אֲךָ כִּי הָעַד תַּעֲדִיד בָּהֶם וְהִגַּדְתָּ לָהֶם מִשְׁפַּט הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יִמְלֹךְ עָלֵיהֶם: שמואל א ח-ט

Then *all the elders of Israel* gathered themselves together, and came to Samuel to Ramah, And said to him, Behold, you are old, and your sons walk not in your ways; now make us a king to judge us like all the nations. - But the thing displeased Samuel, when they said, Give us a king to judge us. And Samuel prayed to the L-rd. And the L-rd said to Samuel, Listen to the voice of the people in all that they say to you; for they have not rejected you, but they have rejected Me, that I should not reign over them. According to all the works which they have done since the day that I brought them up out of Egypt even to this day, how they have forsaken Me, and served other gods, so do they also to you. And therefore listen to their voice; but you should solemnly warn them, and relate to them the customary practice of the king who shall reign over them. **Samuel I 8:4-9**

C.

(1) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶת כָּל דְּבָרֵי ד' אֶל הָעָם הַשְּׂאֵלִים מֵאִתּוֹ מֶלֶךְ: וַיֹּאמֶר זֶה יְהִי מִשְׁפֵּט הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יִמְלֹךְ עֲלֵיכֶם אֶת בְּנֵיכֶם יִקַּח וְשָׂם לוֹ בְּמִרְכָּבָתוֹ וּבִפְרָשָׁיו וּרְצוּ לִפְנֵי מִרְכָּבָתוֹ: וְלָשׂוּם לוֹ שָׂרֵי אֲלָפִים וְשָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְלַחְרֹשׁ חֲרִישׁוֹ וְלִקְצֹר קְצִירוֹ וְלַעֲשׂוֹת כָּלֵי מִלְחָמָתוֹ וְכָלֵי רֶכֶב: וְאֶת בְּנוֹתֵיכֶם יִקַּח לְרִקְחוֹת וְלִטְבָּחוֹת וְלֵאֲפוֹת: וְאֶת שְׂדוֹתֵיכֶם וְאֶת פְּרִמֵיכֶם וְזִיתֵיכֶם הַטּוֹבִים יִקַּח וְנָתַן לְעַבְדָּיו: וְזֹרְעֵיכֶם וְכֹרְמֵיכֶם יַעֲשֶׂר וְנָתַן לְסָרִיסָיו וְלְעַבְדָּיו: וְאֶת עַבְדֵיכֶם וְאֶת שְׂפָחוֹתֵיכֶם וְאֶת בַּחוּרֵיכֶם הַטּוֹבִים וְאֶת חֲמוּרֵיכֶם יִקַּח וְעֲשֶׂה לְמִלְאָכָתוֹ: צֹאנְכֶם יַעֲשֶׂר וְאֶתֶם תִּהְיוּ לוֹ לְעַבְדִּים: וְזַעֲקֶתֶם בַּיּוֹם הַהוּא מִלִּפְנֵי מֶלְכְּכֶם אֲשֶׁר בָּחַרְתֶּם לָכֶם וְלֹא יַעֲנֶה ד' אֶתְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא: שְׁמוּאֵל א הִי-יח

And Samuel told all the words of the L-rd to the people who asked him for a king. And he said, This will be the customary practice of the king who shall reign over you; He will take your sons, and appoint them for himself, for his chariots, and to be his horsemen; and some shall run before his chariots. And he will appoint for himself captains over thousands, and captains over fifties; and will set them to plow his ground, and to reap his harvest, and to make his instruments of war, and instruments of his chariots. And he will take your daughters to be perfumers, and to be cooks, and to be bakers. And he will take your fields, and your vineyards, and your olive trees, the best of them, and give them to his servants. And he will take the tenth of your seed, and of your vineyards, and give to his officers, and to his servants. And he will take your manservants, and your maidservants, and your best young men, and your donkeys, and put them to his work. He will take the tenth of your sheep; and you shall be his servants. And you shall cry out in that day because of your king which you shall have chosen; and the L-rd will not hear you in that day. **Samuel I 8:10-18**

(2) אמר רב יהודה אמר שמואל: כל האמור בפרשת מלך מלך מותר בו. רב אמר: לא נאמרה פרשה זו אלא לאיים עליהם, שנאמר (דברים י"ז) שום תשים עליך מלך שתהא אימתו עליך. כתנאי, רבי יוסי אומר: כל האמור בפרשת מלך מלך מותר בו, רבי יהודה אומר: לא נאמרה פרשה זו אלא כדי לאיים עליהם, שנאמר שום תשים עליך מלך שתהא אימתו עליך. סנהדרין כ:

Rav Yehudah said in Shmuel's name: He is allowed to do all that is set out in the chapter [dealing with the actions] of a king, (Samuel I Chapter 8). Rav said: That chapter was intended only to inspire them with awe, for it is written (Deuteronomy 17:15), "You shall surely set him king over you;" [i.e.,] his awe should be over you. [The same point of difference is found among the following] Tannaim; R. Yosei said: All that is set out in the Chapter [relating to the king], the king is permitted to do. R. Yehudah said: That section was stated only to inspire them with awe, for it is written (Deuteronomy 17:15), "You shall surely set him king over you;" [i.e.,] his awe should be over you. **Sanhedrin 20b**

D.

(1) וַיִּמָּאֲנוּ הָעָם לִשְׁמֹעַ בְּקוֹל שְׁמוּאֵל וַיֹּאמְרוּ לֹא כִי אִם מֶלֶךְ יְהִי עָלֵינוּ: וְהִינּוּ גַם אֲנַחְנוּ כְּכָל הַגּוֹיִם וְשִׁפְטָנוּ מִלְּכָנוּ וַיֵּצֵא לִפְנֵינוּ וְנִלְחַם אֶת מִלְחָמָתָנוּ: וַיִּשְׁמַע שְׁמוּאֵל אֶת כָּל דְּבָרֵי הָעָם וַיְדַבֵּרם בְּאָזְנֵי ד': וַיֹּאמֶר ד' אֶל שְׁמוּאֵל שְׁמַע בְּקוֹלָם וְהִמְלַכְתָּ לָהֶם מֶלֶךְ וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל לָכוּ אִישׁ לְעִירוֹ: שְׁמוּאֵל א הִי-ט-כב

And the *people* refused to obey the voice of Samuel; and they said, No; but we will have a king over us; That we also may be like all the nations; and that our king may judge us, and go out before us, and fight our battles. And Samuel heard all the words of the people, and he repeated them in the ears of the L-rd. And the L-rd said to Samuel, Listen to their voice, and make them a king. And Samuel said to the men of Israel, Go every man to his city. **Samuel I 8:19-22**

(2) רבי אליעזר אומר: זקנים שבדור כהוגן שאלו, שנאמר (שמואל א' ח') תנה לנו מלך לשפטנו, אבל עמי הארץ שבהן קלקלו, שנאמר (שמואל א' ח') והיינו גם אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו. סנהדרין כ:

It has been taught: R. Eliezer said: The elders of the generation made a fit request, as it is written (Samuel I 8:5), "Give us a king to judge us." But the am ha-aretz (vulgar people) acted unworthily, at it is written (ibid. 20), "That we also may be like all the nations and that our king may judge us and go before us." **Sanhedrin 20b**

(3) רבי יהודה אומר: שלש מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ: להעמיד להם מלך, ולהכרית זרעו של עמלק, ולבנות להם בית הבחירה. רבי נהוראי אומר: לא נאמרה פרשה זו אלא כנגד תרעומתן, שנאמר (דברים י"ז) ואמרת אשימה עלי מלך וגו'. סנהדרין כ:

R. Yehudah said: Three commandments were given to Israel when they entered the land: [i] to appoint a king, [ii] to cut off the seed of Amalek, and [iii] to build themselves the chosen house. While R. Nehorai said: This section was spoken only in anticipation of their future murmurings, as it is written (Deuteronomy 17:14), "[When you come to the land which the L-rd your G-d gives you, and shall possess it, and shall live in it,] and shall say, I will set a king over me, like all the nations that are around me; [You shall set him king over you, whom the L-rd your G-d shall choose; one from among your brothers shall you set king over you; you may not set a stranger over you, who is not your brother.] **Sanhedrin 20b**